No. 70. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 14 Junij.

INGEZONDEN STUKKEN.

DE NEDERLANDSCHE DAGBLAD-PERS.

Indien dier dagbladpers, die in de laatste jaren met aandacht heeft nagegaan, zal er verre af zijn, te ontkennen, dat die pers van krachtdadig nut en gewigtigen invloed is geweest, met opzigt tot vele handelingen, welke wij hier in het staatkundige zagen plaats vinden, en welke als de morgenschemeringen voor eenen meer helderen dag in ons politiek bestaan schijnen te mogen beschouwd worden. Behoeven wij bewijzen bij te brengen? Welnu; zou dan, vragen wij, het weinige dat door onze Tweede Kamer goeds verrigt is, nog ontstaan zijn, had niet aan de eene zijde de pers den toestand des lands, de daden der regering en derzelver heillooze gevolgen, de onderwerpen door die Kamer te behandelen van alle zijden toegelicht en uiteen gezet, en niet zóó luide en onophoudelijk voor den geopenden afgrond gewaarschuwd, in welken de lijdelijkheid, de vaderlijkheid der Kamer, duurde zij voort, ons weldra zou gestort hebben; had niet aan de andere zijde diezelfde pers eene welverdiende gestrenge critiek uitgeoefend jegens die mannen, welker drogredenen, of vreesachtige heuzelpraat in de Kamer eenen glimp moesten geven aan hun bestendig *voor de laatste maal* toetreden tot voorstellen en daden, welke de wonden aan het vaderland geslagen, steeds dieper en gevaarlijker maken moesten? had niet diezelfde pers met krachtige kleuren het verfoeijelijke *egoïsmus*, daar waar het zich openbaardde, afgeschilderd en aan de billijke verachting der nadenkenden onder de natie prijs gegeven?

En diezelfde pers was zij het niet, die, waar eene ongrondwettige daad van een of meerdere ministers ontdekt werd, die aanstonds met den vinger aanwees en in kernachtige taal er tegen reclameerde; zoodat eindelijk die heeren toch eenmaal zijn begonnen overtuigd te worden, (hoewel zij er wat nuchteren van opkeken,) dat de grondwet en de wet *ook voor hen* verbindende waren?

Was het ook niet de pers, die een gedeelte altans der natie uit zijnen politieken doodslaap deed ontwaken? haar herinnerde en overtuigde, dat zij *regten* had, en zij mogt vorderen, dat deze werden geeerbiedigd? En bleek het der regering niet, uit de toeneming van het getal lezers der bladen die haar bestreden, dat de schrijvers derzelve niet *alleen* stonden, maar aanhang en bijval vonden bij het goede en verlichte deel des volks?

Men moet het erkennen, wanneer vaak de meerderheid der vertegenwoordigers den verkeerden weg insloeg, of waar het noodig was verzuimde te handelen, dan was het steeds die pers, die hen beschaamde, bestrafte, en aan de regering de vreugde en het zoete harer overwinningen ontnam, en het genot er van in onrust of zelfverwijt deed omkeeren.

En hoevele misbruiken, ook in zaken van minder algemeene aangelegenheden, deed hare onafhankelijke stem ophouden of herstellen? Hoe menige kleine despoot werd door de vrees voor haar, dreigend wapen, in toom gehouden en gedwongen billijk en regtvaardig te zijn?

Wan dan de zwakheid van gronden, de ellendigheid van beginselen, door de voorvechters van absolutisme of aristocratische willekeur aangekleefd, hoe naakt werden zij met elken dag door de pers blootgelegd; hoe nuttig was b. v. niet een *Avondbode* in dit opzigt, die slechts behoefde gelezen te worden, om dat alles voor ieder duidelijk te doen worden?

Men erkenne het dan; aan het weinige goede en betere, dat er op dit oogenblik verkregen is; aan het uitzigt hetwelk ons is geopend, dat nog veel meer, dat verbetering behoeft, nader zal verkregen worden, daaraan heeft de dagbladpers een zeer gewigtig deel.

En waar wij van de onafhankelijke Nederlandsche dagbladpers der laatste jaren spreken, daar moet de *Arnhemsche Courant* boven aan staan. *Zij* toch brak het ijs; zij begon schien alleen den ongelijken strijd tegen de reusachtig geworden eigenbaat, en de willekeur in het kleed der vaderlijkheid vermomd; zij ging anderen vóór; ontstak het licht in den duisteren nacht hier misbruiken en baande zich door den nagert eenen weg, op welken later anderen haar moedig volgden en krachtdadig ter zijde stonden.

Maar één gewigtig vereischte bleef aan de politieke pers in Nederland ontbreken, die der *zamenwerking tot één doel*, — de vestiging van echte *constitutionaliteit*, eener in waarheid grondwettelijke, regering in Nederland.

Hadde het hieraan niet ontbroken; hadde men niet vaak op het allervinnigst gestreden over een ondergeschikt belang; elkander niet gehavend en verguisd, bij de minste kwetsuur der eigenliefde, het geringste verschil van inzigten, er ware oneindig meer door de onafhankelijke pers verrigt en kunnen verrigt worden, dan nu het geval is.

Doch er is eene hoop opgegaan, dat het anders worden zal; dat men eindelijk, uit belangstelling in het waarachtige vaderlandsche belang, zich naauwer zal aansluiten, en zich wederkeerig meer zal verdragen, meer zal ontzien, meer zal verschoonen.

Waarop steunt deze hoop?

Op het, na langen strijd en arbeid, eindelijk duidelijk geworden zijn van hetgeen er in waarheid noodig en onmisbaar is, om aan het vaderland, aan de natie rust, geluk en voorspoed te bezorgen; en dit niet maar bij de journalisten alleen, maar ook bij hen, welke de journalen lezen, door welke laatste omstandigheid de politieke schrijvers, willen zij niet, impopulair worden en de achting hunner lezers verliezen, wel verpligt zijn geworden, datgene, *wat er alzoo noodig is*, voor te staan of te verdedigen, maar zich tevens voor al te groote hevigheid, voor beleedigende personaliteiten te wachten.

Ten anderen, bedriegen wij ons ten eenemale, of met name het *Handelsblad* heeft bepaaldelijk besloten, deszelfs nu en dan wel eens dubbelzinnige houding te laten varen; den hoogen toon, dien het tegen de liberale bladen dikwijls plagt aan te nemen, te verzachten; deze, waar zij onverdiende uitvallen doen, bescheidenlijk doch zonder bitterheid teregt te wijzen; meerder acht te geven op hetgeen onder de rubriek van *ingezonden stukken* in dat blad geplaatst wordt, waardoor eertijds niet zelden op heden werd afgebroken en omvergeworpen wat gisteren werd opgebouwd; en waarin de blijkbare strekking lag, niet om bepaalde beginselen te doen zegevieren, maar om aan alle lezers, van hoe uiteenloopende gevoelens ook, ieder op zijne beurt, genoegen te geven.

Het *Handelsblad* (men zie o. a. deszelfs nummers van 9 en 10 dezer,) door op *die* wijze te gaan handelen, door daarenboven in onderscheidene wel geschrevene artikelen de constitutioneele zaak krachtdadig voor te staan, en het oude heillooze stelsel te helpen afbreken; door wel niet dadelijk een beter stelsel van verkiezing in te roepen, doch niettemin de verkiezing van onafhankelijke en liberale mannen voor te staan en toe te juichen, — doch alzoo aan eene betere zamenstelling der Tweede Kamer te willen medewerken; en verder aan mannen als de LUZACS, de VAN DAMS, de FOCKEMA's, de KEMPENAERS enz. den lof en het vertrouwen te schenken, die zij in waarheid verdienen; — moet noodzakelijk aanvangen, bij de andere liberale bladen meer goedkeuring en vertrouwen te vinden, dan het tot hiertoe deed; het zal zich daardoor onder anderen ook vrijwaren van tegen eenen nieuwen en zoo wij gelooven krachtigen bestrijder te moeten te velde trekken *den Nederlander* namelijk, wiens verschijning en openbaar gemaakt programma ook welligt niet ongunstig op de zienswijze der redactie van het *Handelsblad* zal hebben gewerkt, en verder werken zal.

Doch uit welke oorzaak de zachtere, vriendschappelijker stemming, (ook zelfs jegens den *Tolk*,) de verzoenende toon en de blijkbare gezindheid tot toenadering en aansluiting van het *Handelsblad*, jegens de overige liberale bladen, ook moge zijn ontstaan, — wij verheugen er ons hartelijk over, en het sterkt onze hoop dat men nu weldra meer gemeenschappelijk en krachtdadig naar een en hetzelfde doel zal gaan streven, dan vroeger; en het is juist daarvan, dat wij dan de heilrijkste vruchten durven verwachten, gelijk wij tot zoodanig eendragtig pogen ook al de overige onafhankelijke bladen zouden wenschen te zien opgewekt.

Veel zal er van afhangen, dat men het *ook in de onderdeelen*, omtrent de middelen voor het heil des lands benoodigd, zooveel mogelijk eens worde; dat men aan een algemeen vooraf vastgesteld progamma, kon dit worden tot stand gebragt, vasthield en getrouw bleve.

Aan stof en aan onderscheidene wijze van behandeling zal het wel nooit kunnen haperen; en wij zien geene reden, waarom het eene onmogelijkheid zijn zou, dat de polimiek der Nederlandsche dagbladpers zich onderscheidde door bescheidenheid en bondige redenering, *vry van hartstogt*, en geheel en al naar één heilrijk doel gerigt, hoe uiteenloopend *de wyze* van dat streven en pogen dan ook zijn mogt.

Hoevele vraagpunten doen zich inderdaad niet voor, die welligt reeds zouden beslist zijn, had men er krachtdadig en gemeenschappelijk op aangedrongen. Zie hier b. v. eenige derzelve, omtrent welke het van belang zou kunnen zijn, dat men het vooral eens was:

Vordert het vaderlandsche belang en bestaat de wensch bij de meerderheid der natie, dat de oude ministers, die zich nog aan het roer geplaatst zien, en van welke het blijkbaar is, dat zij eene antipathie hebben tegen de nieuwe orde van zaken, zoo spoedig mogelijk aftreden?

Zoo ja, welke mannen zouden meest waardig zijn, hen te vervangen?

Zou dit een LUZAC zijn voor Justicie, en vice-president van den Staatsraad, zoo er een zijn moest?

Zou het een VAN RECHTEREN of VAN NES of VAN DAM kunnen zijn voor Buitenlandsche Zaken, zoodat de laatste namelijk niet tot gouverneur van Gelderland benoemd werd, zoo als men bij voortduring en misschien zonder grond verhaalt?

Zouden voor de beide Departementen van Eeredienst niet een DE KEMPENAER een LULIEN kunnen of behooren in aanmerking te komen?

Voorts de vraag:

Moet er nog niet *zeer veel* bezuinigd worden, eer de lasten op het peil kunnen worden terug gebragt, waarop zij dragelijk kunnen genoemd worden?

Zoo ja, moet er dan behalven een Kabinetsraad en Staatsraad nog een *Ministerraad* bestaan, zoovele leden tellende, met hooge bezoldigingen?

Is er ook nog niet een aantal andere onderwerpen, waarop kan en noodzakelijk behoort bezuinigd te worden? Zoo ja, welk? Men zegge dit eenparig en met aandrang.

Wijders de vraag:

Zoo men de Kamer zoo arm en kaal plukt, zoo hare krachtigste steunpilaren worden weggenomen, hoe daarin te voorzien? Zou dit niet kunnen geschieden door zoodanige Gouverneurs, welke tot dusver hunne pogingen en invloed bezigden, om mannen van het oude stelsel in de Kamer te brengen, te doen vervangen door mannen, welke eene tegenovergestelde gedragslijn volgden, ten ware de eersten nog in tijds toonden, hunnen tijd en de behoeften van land en volk, de behoeften der Tweede Kamer aan kundige, onafhankelijke en liberale mannen, te hebben leeren inzien?

De Eerste Kamer is immers altijd daar voor het tegenwigt, zoo men overdreef.

En dan de belangrijke vragen over vrijheid van Godsdienst en Onderwijs, over een Concordaat; en die over meer dan eene zonderlinge, zoo niet onbegrijpelijke beslissing van sommige Regtbanken, Hoven, ja van den Hoogen Raad-zelven; de noodzakelijkheid van sommige nieuwe wetten, bijzonder ook op de Schutterijen en de

K. Jgsdijnst; de vragen over een beter, meer evenredig stelsel van belastingen, omtrent de bemoeijing in zekere mate en binnen zekere perken, der wetgevende magt met de aangelegenheden der Overzeesche Bezittingen; de regtsmagt der Heemraadschappen of Polder-besturen, enz. enz. enz.

Hoeveel is er nog niet te doen, en welk een veld is er nog voor de bemoeijingen der Nederlandsche dagbladpers geopend, om werkzaam te zijn tot de invoering van onmiddelbare en onmisbare verbeteringen in ons Nederlandsch staatshuishouden!

En zoo het waar is, wat wij aanvingen te betoogen, dat die pers een gewigtig aandeel heeft in het betere *dat* er verkregen is; dat zij nog veel meer zou hebben uitgewerkt, ware zij eendragtiger werkzaam geweest; waarbij wij nu nog herinneren, dat die pers niet maar de denkbeelden uitdrukte van eenige weinige vergetene, op zichzelven staande individu's, maar dat mannen, algemeen gekend en beroemd om hunne uitstekende talenten, als de THORBECKE's, de LIPMANS, de VAN HALL's, de DONKER's, de GROENS VAN PRINSTERERS, enz. enz., haar als middel ter bevordering van doelmatigen vooruitgang op den constitutionelen weg bezigden, en dat een groot deel van de verlichtsten onder de natie haar ondubbelzinnig zijnen bijval schonk; — dan durven wij verwachten, dat allen, die in dezen tijd de pen voeren, met het doel om het kleine Nederland te redden en weder sterk en bloeijend te maken, om aan de gedrukte natie verligting en welvaart te bezorgen, — zich in de eerste plaats wél zullen doordringen van het vermogen en den invloed, welken de dagbladpers op onze toekomstige belangen zal kunnen uitoefenen; maar vooral ook dáárvan, dat zij zoo min mogelijk verdeeld moet zijn, maar zich tot een eendragtig en daardoor onverwinbaar ligchaam vormen moet; geschikt om te vergoeden, wat deze of gene der staatsmagten zwaks en onbestemds bezitten mogt, en daardoor mogt nalaten tot heil van den Staat, van Koning en Volk tot stand te brengen.

NIEUWSTIJDINGEN.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 8 Junij. HH. KK. HH. de Prins en Prinses *van Oranje* worden eerlang, met den jongen Prins, Hoogstderzelver zoon, uit Stuttgardt in deze residentie terug verwacht. Men verzekert echter, dat HH. KK. HH. spoedig daarna weder deze hofstad zullen verlaten en eene nieuwe reis aannemen zouden.

— Van goederhand verneemt men, dat de Senaten der drie hooge scholen in ons vaderland ernstige adressen aan Z. M. den Koning hebben ingediend, strekkende tot behoud van de grondslagen, waarop het vaderlandsch schoolwezen rust, als in de naauwste betrekking staande met de dierbaarste regten en gewigtigste maatschappelijke belangen der natie.

— Den 8 dezer des morgens omstreeks 3 ure sloeg te Brielle de bliksem in den schoorsteen van den koepel van den grooten kerktoren, welke dadelijk vuur vatte, maar door doelmatig aangebragte hulp spoedig werd gebluscht. Hoewel deze donderbui, bij een hevigen wind, van zwaren hagel en een geweldigen stortregen vergezeld ging, heeft men echter op dit oogenblik verder aldaar van geene schade of ongelukken iets meer vernomen.

Opmerkelijk is het, dat op den 12 Augustus 1763, en andermaal op den 12 Augustus 1787, op hetzelfde tijdstip en uit dezelfde windstreek, het koepeldak en de schoorsteen door den bliksem werd in brand gezet, die in laatstgenoemd jaar met aangebragte zoetemelk werd overwonnen, en ofschoon de makelaar toen na eenigen tijd brandens afbrak en al brandende eerst op den koepel en zoo over de balustrade aan de oostzijde langs den toren naar beneden tuimelde, werd echter niemand van de zich in grooten getale onder den toren bevindende personen gekwetst.

— Binnen acht dagen zal de *Commerce Belge* eenige nadere en meer gestaafde klagten en grieven tegen den Generaal-Directeur-Generaal van Oorlog *List* mededeelen, hem uit Holland toegezonden, ten betooge, dat die Generaal zeer onregtvaardig met verscheiden hoofdofficieren heeft gehandeld, en ook in de uitreiking van eerekruisen den Koning hoogst partijdig moet hebben voorgelicht. Wij zien de vermelding dier feiten met belangstelling te gemoet.

— Ook meldt de *Commerce Belge*, dat er in het Nederlandsche leger twee batterijen rijdende artillerie op *voet van oorlog* worden gebragt; hetgeen (zoo schrijft men uit Breda aan het Brusselsche dagblad) toch wel niet in verband zal kunnen staan met het kamp, dat in Junij nog te Reijen zou worden betrokken door kavallerie en artillerie, welke de Koning daar voor zich manoeuvres zal laten verrigten. (*N. Brab.*)

MIDDELBURG den 11 Junij. Men verneemt, dat de veld-bataillons van het 6e reg. infanterie, den 26 dezer zullen worden ingescheept en naar Bergen-op-Zoom overgebragt, ten einde van daar hunne nieuwe bestemming naar 's Hertogenbosch te vervolgen.

— De garnizoens-kompagnie, sedert 1814 te Vere in bezetting, heeft den 11. dezer die stad verlaten. Dit vertrek is voor het diep vervallene Veere een treffend verlies.

— Te Londen is een huurceel, door *William Shakspere* (zoodat de dichter zich den 10 Maart 1612 schreef) geteekend, bij opbod, voor 165 pond 15 schellingen (2000 guldens) publiek verkocht.

— De beroemde treurspeelster *Rachel* heeft Londen verlaten, om zich naar Marseille te begeven. Het kortstondig verblijf in de engelsche hoofdstad heeft haar een voordeel van ruim vijf en twintigduizend francs opgebragt, behalve vele kostbare geschenken, zoo van de Koningin als van onderscheiden hofdames.

— Het *Dagblad van Maastricht* berigt, dat de Graaf *van Nassau*, Hollands-Oud-Koning, geregeld eenige uren van den dag doorbrengt in het beijferen zijner intressen, en in het overbrengen van zijne ontzettende kapitalen uit het eene effect in het ander, zoo ijverig bezigheid, welke de Vorst thans het liefst van alles aan de hand heeft.

MENGELINGEN.

JASON GREEL.

Nog rustte de morgendauw op den bergtop aan welks voet het dorp Redeliffe in Pensylvani gelegen is, toen de wegen, die naar het dorp leiden, reeds als bezaald waren met eene nieuwsgierige menigte, die van heinde en verre te Aylesbury was te zamen gekomen. De winkels waren gesloten en de hamer rustte op het aambeeld. Men zag noch wagens, noch voerlieden in de straat. Maar naar mate de toevloeijende menigte de rotsachtige bergrug naderde, waarachter Redeliffe zich verschool, vermengde zij zich onder het geraas en gelier van zoo vele mannen, vrouwen, kinderen, honden en alle andere levende, kruipende en zich bewegende wezens, die de woeste streken van Pensylvani bewonen.

Het dorp was op deze wijze reeds lang met volk opgepropt, alvorens de zon zoo hoog was gestegen, dat zij met hare stralen het diepe dal kon verlichten waarin Redeliffe gelegen was. Men verdrong elkander schier voor de deur eener kroeg, en ontzaggelijke wolken van rook en whisky, het geraas van glazen en flesschen en het onophoudelijk geschreeuw der menigte zouden genoeg geweest zijn, om ieder hoofd, dat niet van ijzer of staal is, dol te maken.

Op de straat zag men oude kennissen elkander groeten en de hand schudden; hier werden paarden verschaggerd; daar oude rekeningen gesloten; ginds bragt een poetsenmaker door zijne grappen de lachspieren der menigte in beweging; elders hoorde men kinderen schreeuwen met begeleiding van het geblaf van een dozijn half razende honden.

Intusschen waren de muren der gevangenis, die aan den voet van den berg lag, reeds in den vroegenstond getuigen geweest van een geheel ander tooneel. Daar lag in een vuudsig hol, waar nooit een zonnestraal indrong een ongelukkige aan eenen pijlaar gekluisterd, wiens laatste uur weldra zou slaan. Eenige oogenblikken te voren hadden zijne vrouw en zijn dochtertje eenen weg van honderd mijlen afgelegd om hem nog eenmaal op den rand des grafs te zien. Hunne zamenkomst had plaats gehad, hunne gebeden waren hemelwaarts geklommen en de gevangenbewaarder was op het hooren van de zachte stem van deze drie menschen, die hij voor de ongelukkigste wezens van den aardbodem hield, sprakeloos en vol eerbied voor de glazen van het vertrek blijven staan. Hij kon het niet gelooven dat deze stemmen waren van eenen moordenaar, zijne vrouw en dochter.

Nadat hij God in stilte om ontferming had aangeroepen, verwijderde hij zich met zigtbare ontroering. De veroordeelde heette *Jason Greel*, geboortig uit Virginie.

Na eene reis in de Noordelijke streken wilde hij ten zijnent wederkeeren toen hij gevat, aangeklaagd, en door de regtbank eener kleine naburige stad ter dood veroordeeld werd, als beschuldigd van eenen reiziger, dien hij vergezeld had, te hebben om het leven gebragt.

Deze reiziger had eene aanzienlijke som gelds bij zich gehad, en men had hem in een vertrek van eene afgelegene herberg bij Redeliffe, waar hij met *Jason Greel* den nacht had doorgebragt, zwemmende in zijn bloed gevonden.

Deze had echter altijd zijne onschuld betuigd en verklaard, dat de moord door iemand gepleegd was, die in de kamer geslopen was, terwijl hij sliep, maar allen schijn was tegen hem, en hoewel men het geld van den vreemdeling niet bij hem gevonden had, had men toch de wet in alle gestrengheid op hem toegepast.

Het was de dag der teregtstelling. Het schavot was reeds gesteld. De menigte drong zich rondom de gevangenis en dikwijls hoorde men roepen: *De moordenaar! Dat men de moordenaar voorbrenge!*

Ten elf ure kwamen de geregtsdienaren in den kerker van *Greel*, die op dat oogenblik gerust sliep. Men maakte hem wakker om hem te verwittigen, dat alles gereed was en dat hij zich tot den dood moest voorbereiden.

De beulsknechten bonden hem de handen op den rug, terwijl dit gebeurde hielt hij zijnen blik ten Hemel geslagen en riep in geestvervoering uit:

« O! die droom, die droom!

« — Ja *Jason*, zeide de Sheriff, gij zondt mij eene groote dienst bewijzen, indien gij ons beiden door middel van eenen droom, van deze smartelijke plegtigheid kondt bevrijden.

« — Ik heb gedroomd antwoordde de veroordeelde, dat, terwijl mij het doodvonnis op het schavot werd voorgelezen, een man door de menigte drong en voor ons kwam staan. Hij droeg eenen grijzen rok, eene witten hoed en groote knevels. En op dit oogenblik vloog er een vogel over zijn hoofd en riep met eene duidelijke stem de volgende woorden, « Dit is *Lodewyk*, de moordenaar van den vreemdeling."

De geregtsdienaars en de Cipier spraken toen stil met elkander en besloten, om op eenen mensch met een grijzen rok, en witten hoed acht te geven. De deuren der gevangenis werden geopend en de veroordeelde gingt met eenen langzamen tred naar het schavot. Hij was bleek en afgemat en hield een gebedenboek in zijne handen gelaat droeg blijken van ootmoed en onderwerping. Zoodra hij op het schavot gekomen was, wierp hij een bespiedenden blik op de menigte, die hem omringde en terwijl de Scheriff, hem zijn doodvonnis voorlas, klom zijne angst zigtbaar. Onophoudelijk keek hij naar alle kanten rond. Eindelijk hief hij zijne handen en oogen ten hemel, als wilde hij Gods ontferming voor het laatst afsmeeken. Nauwelijks was zijn gebed geeindigd, toen een man met eenen grijzen rok, en witten hoed bekleed zich op zes voeten afstand van de noodlottige leer bevond. Zoodra had *Jason* hem niet bemerkt, of zijn oog fonkelde van vreugde en hij riep uit:

« Daar is *Lodewyk*, de moordenaar van den vreemdeling," en terstond greep de Cipier den onbekende bij den kraag. Hij poogde te ontkomen; maar op nieuw gegrepen en voor de regters gebragt, bekende hij de misdaad, verhaalde hij al de bijzonderheden van de geheurtenis, gaf een gedeelte van het aan het slagtoffer ontvreemde geld terug, toonde de plaats aan, waar hij het overige verborgen had en werd voor de criminele Regtbank van het district gebragt. *Greel* werd oogenblikkelijk in vrijheid gesteld en vloog als buiten zichzelven van het schavot af.

Drie dagen waren er verloopen en *Greel* had zich al de voeten gemaakt, toen de gewaande *Lodewyk*, eene bekentenis aan den regter aflegde, die hem ten hoogste vrijbaasde. Want hij was niemand anders dan — de vrouw van *Greel*.

Zij verklaarde dat *Greel* haar man was, dat de vermomming en de geheele toedragt van deze zaak met hem was afgesproken en overlegd, dat hij haar het geld gegeven had dat hij had weten te verbergen, en dat men omtrent dit alles was overeen gekomen om hem te redden. De moedige vrouw voegde er bij, dat, nu zij haren man gered had, zij volstrekt geene vrees gevoelde voor de gevolgen harer verkleefdheid. De regtbank niets tegen haar kunnende eischen, stelde haar ook in vrijheid, en nooit heeft men naderhand van haar of van haren man iets meer vernomen. (*Tilb.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 12 Junij. Sedert den 10 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

The Mermaia, G. Pepperill, Montevideo, huiden; The Lilburn, T. Clark, Cowes, suiker; Mathilda, H. Smith, Libau, houtwaren; Leentje, D. M. Douwes, Londen, zwavel; Ellidia, H. Relotun, Riga, hennipzaad; Anna Margaretha, S. Bradhering, Libau, hennipzaad; August H. B. Sinningen, Riga, hennipzaad; The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; Helena, H. Permier, Riga, raapzaad; Magna, S. J. Kroomann, Neustad, raapzaad; Dorothea, R. J. D. Herrbeek, raapzaad; Johannes, J. Andersen, Drammen, houtwaren; de Rijzende Zon, K. A. Stek, Memel, houtwaren.

Voor Gend bestemd:

Der 6 Soskende, C. Stousland, Christiansznzand; houtwaren; Catharina Margaretha, A. F. Behrens, Libau, hennipzaad.

— Den 11. dezer is alhier ter reede gekomen: Zr. Ms. stoomschip Hekla, kommandant J. F. A. Coertse.

ADVERTENTIEN.

De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Vrijdag den 25 Junij 1841, des namiddags ten 3 uren, in de Societeit *La Belle Alliance*, aan de IJzeren Brug te Vlissingen, in het openbaar aan den meestbiedenden en laatsten verhooger presenteren te Verkoopen:

1°. Een HUIS en ERF, met daarnevens staande PAARDENSTAL en WAGENHUIS, zeer geschikt voor het beroep van Stalhouder, hetwelk daarin uitgeoefend wordt, staande en gelegen te Vlissingen, op de Groote Markt, wijk C. no. 47, kadastraal bekend sectie E. no. 565.

2°. Eene ledige ERVE, groot 5 R. 30 Ellen, mede gelegen aan de Groote Markt, tegen het Wanigat in de Bakkersgang, te Vlissingen, kadastraal bekend sectie E. no. 558.

Beide deze perceelen zullen, na afzonderlijke opveiling, ook nog te zamen in massa worden gepresenteerd.

En 3°. Een PAKHUIS, staande en gelegen te Vlissingen, in de Schoolstraat, wijk D. no. 1[illegible] en 186, kadastraal bekend sectie E. no. 720.

Alle daags voor en op den dag van den verkoop voor een ieder te zien, en inmiddels uit de hand te Koop te bevragen bij den eigenaar *ADRIAAN GROENEBERG*, en ten Kantore van genoemden Notaris.

Voorts:

Op Dingsdag den 29. Junij 1841, des middags ten 12 uren, op de Markt, voor het huis C. no. 47:

Een Bruin 12jarig MERRIEPAARD, benevens DRIEBANK en 4 TWEEBANKSWAGENS, een BOERENWAGEN, PAARDENTUIG, STALGEREEDSCHAP en wat meer zal worden geveild.

Des morgens voor den verkoop voor een ieder te zien.

† † † KOOPDAG den 16 Junij 1841, aan de BANK VAN LEENING, te Vlissingen, alle open staande Panden, verpand tot ultimo Maart 1840. Dingsdag namiddag van 2 tot 4 ure te bezien.

Te Vlissingen, bij C. J. DE SWART.